

han ganske har glemt, hvilket Spørgsmaal det egentlig er, der karakteriserer den hele nuværende politiske Situation. Det er jo Spørgsmaalet om Fortolkningen af en vis Paragraf i Grundloven, den Paragraf nemlig, som giver Kongen den Magt at antage og afstøbe sine Ministre. Spørgsmaalet er jo, om denne Ret er ubetinget, eller om Andre have Magt til — i ethvert Fald ad indirekte Veie — at foreskrive, naar Afstødelsen skal foregaa, og hvilke nye Ministre der skal antages. Vi vide jo Alle, at det er dette Spørgsmaal, som egentlig karakteriserer og bærer den nuværende Situation. Naar nu Ministeriet har gjort sig til Bærer for en Opfattelse af Grundlovens Bestemmelse, og denne Opfattelse deles i det Mindste af Mange iblandt os, og jeg tror tilfældt af det ærede Medlem selv, saa finder jeg, at man gjør Ministeriet Uret, naar man vil bebrejde det, at det under denne Situation ikke altid har været i Stand til at sætte et eller andet Forslag igjennem, for hvilket det virkelig interesserede sig; thi det veed jo Enhver, at overfor en Majoritet i en Forsamling er den magtesløs, som ikke har Flertallet med sig. Flertallets Styrke er jo den, at det kan blive stødende — har man tidligere sagt — eller, om man vil, at det kan sige Nei, og saa er det jo unuligt at sætte Noget igjennem. Naar da Ministeriet, idet det vil støtte en vis Opfattelse af Grundlovsparagrafen, er kommet i Uenighed med Majoriteten i den ene af Rigsdagens Afdelinger, saa er det dermed givet, at der er Spørgsmaal, som det ikke har Evne til at sætte igjennem, og bebrejder man det dette, saa tror jeg, at vi Alle skulle sige, at man gjør Ministeriet Uret.

Fessen: Ja det ærede 6te kongevalgte Medlem (Fischer) har som sædvanlig misforstaaet mine Utringer. Jeg er ikke endnu i Stand til at dokumentere, hvad jeg har sagt igaar, og jeg vil ogsaa tilstaa, at jeg ikke er i Stand til at erindre nøjagtig, hvilke Udtryk jeg har brugt, men den Tanke, jeg søgte at udvikle igaar, er mig saa klar endnu idag, at jeg med Bestemthed kan sige, at det ærede Medlem fuldstændig har taget fejl i Opfattelsen af mine Utringer baade ved det, han deraf omtalte i Begyndelsen af sit Fordrag og i det, hvormed han sluttede. Det ærede Medlem talte om, at jeg denne Gang vilde anstrenge mig for at søge at faae Rigsdagen til at vare noget længe (Fischer: Det har jeg ikke sagt!) Det ærede Medlem sagde, — jeg noterede det heldigvis, da det ærede Medlem sagde det, — at jeg gjorde Anstrengelser for denne Gang at faae Rigsdagen til at vare længere (Fischer: Det er ikke rigtigt!) Det er en fuldstændig Misforstaaelse af den, jeg vil ikke sige Anstrengelse, men den Uenighed, jeg gjorde mig igaar, thi min Bestræbelse gik sandelig ikke ud derpaa, men gik ud paa, at Landstinget skulde søge at faae den berettigede Indflydelse paa Finantsloven, og jeg

ønskede, at man vilde skænke Landstinget den Tid, som dertil behøves. Jeg har personlig et ligesaa varmt Ønske som nogen af de Herrer i denne Sal om at komme hjem til Saattiden, thi skjøndt jeg ikke selv har Ford, er der dog en vis Saattid for enhver af os, og denne maa benyttes, dersom vor Viksomhed i Aarets Løb skal kunne ventes at bære nogen Frugt. Jeg ønsker altsaa ogsaa at komme hjem til Saattiden, men jeg ønsker fremfor Alt, at Landstinget ikke paa nogen Maade skal undbrages den Tid, det behøver for fuldstændig at prøve og selvstændig at undersøge de Forslag, om hvilke der kan være Uenighed her mellem Landstinget og det andet Thing med Hensyn til de Bevillinger, der enten ere givne eller negtede. Jeg har slet ikke bebrejdet Ministeriet Noget. Det vare langt fra mig at ville oplaste mig til at bebrejde Ministeriet Noget, — nei, jeg har beklaget, at Forholdene vare saaledes, at den store Indflydelse, det nuværende Ministerium med Rette har kunnet gjøre gjældende tidligere til at gennemføre de Lovforslag, de Principer og de Hensigter, hvormed det har ført Regjeringen, er ved de politiske Forholds Magt bleven noget svækket, og jeg har anført dette blot som en Grund for, at Landstinget nu maatte træde op paa en noget anden Maade end tidligere og ikke kunde vedblive at hægte sig til Ministeriet eller blot at følge Ministeriet, men maatte træffe sin selvstændige Afgjørelse. Thi det gaar ikke an, naar den ene af Statsmagterne mister sin Styrke, hvor den skulde bruges, at da den anden Statsmagt ligeledes taber sin; thi da ere de jo dog aldeles overvældede af den tredje. — Disse Utringer har det ærede Medlem, der sidder foran mig (Fischer), bevæget mig til; thi jeg havde væsentligen kun begjært Ordet for at talke den ærede Finantsminister for hans Foredrag igaar, fordi det gav mig den Beroligelse, at det Uryk, jeg havde frygtet skulde hvide paa Thinget med Hensyn til Tilendbringelsen af Finantslovsforslaget paa Grund af, at den midlertidige Finantslov endnu ikke var vedtagen, ikke var tilstede, at min Mening derom var ganske urigtig. Jeg tror, at den høitærede Minister endogsaa sagde „ganske falsk“, det er nu saadant et stærkt Ord, men jeg vil godt tro, at det var urigtigt, og hvis det var urigtigt, glæder det mig, thi jeg ser dert, at der nu altsaa ingen Grund er til at ile, men at vi volig kunne tage Finantslovsforslaget under Overveelse uden Hensyn til, om det vil vare nogle Dage over 1ste April eller ikke. Jeg tvivler nemlig naturligvis ingenlunde paa, at naar den høitærede Finantsminister siger, at han har en berettiget Forventning til, at den midlertidige Finantslov meget snart vil komme ind til os og altsaa kunde gjøres færdig i rette Tid, maa det være tilstrækkeligt, skjøndt jeg dog ikke kan negte, at det er jo ikke altid, at enten Landstingets eller den høitærede Regjeringens berettigede